

Prædiken til 18. søndag efter Trinitatis.

Hvis der er noget børn er gode til så er det at stille spørgsmål. Der er dem, der ikke tror det men børn tænker store tanker. De undrer sig. Og de spørger. Om alt mellem himmel og jord. Frimodigt. Nysgerrigt. De er optagede af livet. Af alt det de får øje på. Karen Margrethe og jeg selv vi har den store fornøjelse at være sammen med en stor gruppe livlige og glade børn i alderen 6-7 år. Hver onsdag eftermiddag. De er alle sammen medlemmer af vores børneklub "Kirkekrummerne." Og det er børn med krummer i. Når vi først har lært dem lidt at kende så kan der komme mange spændende spørgsmål ud af dem. Spørgsmål, der bliver til samtaler. Om hvad, der sker når vi dør? Om hvorfor Jesus dog skulle dø på et kors? Og også om hvem Gud er. For langt de fleste børn er det lige så naturligt at tale om Gud som det er at tale om sig selv. Hvordan er det så det går, når vi bliver voksne? Bliver vi så ved med at stille de store spørgsmål? Og søge efter svar. Bliver vi ved med at undre os? Være nysgerrige på andet og mere end, hvordan naboen lever sit liv omme på den anden side af hækken. ER vi stadigvæk nysgerrige på livet? Og

når vi taler sammen. Hvad taler vi så om? Taler vi med hinanden om vores tro. Taler vi med hinanden om Gud? Spørger vi os selv og hinanden om hvem Gud er. I den fortælling vi har hørt i dag bliver der stillet spørgsmål. Til Jesus. Det var han vant til. At mennesker opsøgte ham for at spørge ham om noget som de havde tænkt over. Mennesker kom til Jesus fordi de vidste, at han kunne give dem svar. Svar som de ikke selv kunne finde. Jesus kunne svare. PÅ livets store spørgsmål. Han havde guddommelig visdom. Han havde en særlig indsigt i og en dybere forståelse af det væsentlige i livet. Og så kendte han Gud. Guds væsen. Guds veje. Guds vilje. Som ingen andre gjorde. De svar Jesus gav udfordrede – de forandrede menneskers liv. Det skete, at Jesus af og til blev opsøgt af mennesker, der havde en skjult dagsorden med deres spørgsmål. Det var ofte farisæerne. De skriftkloge. Dem, der mente om sig selv. At de vidste bedre. At de vidste alt, hvad der var værd at vide om livet med Gud. Når de stillede spørgsmål til Jesus så var det for at få ham på glatis. Deres spørgsmål var fælder de lagde ud som de håbede på, at Jesus ville falde i med

begge ben. For svarede han forkert eller vidste han ikke, hvad han skulle svare så ville det stille ham i et dårligt lys. Gøre ham utroværdig. Og så ville folk holde op med at lytte til ham. Det var det de håbede på og det de ønskede af hele deres hjerte. Men gik deres ønske i opfyldelse? Nej. For Jesus vidste altid, hvad han skulle svare. I dag hører vi, at det lige præcis var for at sætte ham på prøve, at en lovkyndig stiller Jesus et spørgsmål. Han vil teste hans viden om loven. Guds lov. Godt nok siger Jesus, at han er kommet for at opfylde Guds lov men hvad ved han overhovedet om loven, denne tømrersøn fra Nazareth? Den lovkyndige spørger ham: ” Mester, hvad er det største bud i loven?” Og Jesus svarer: ” Du skal elske Herren din Gud, af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.” Det er det største og det første bud. Det er den jødiske trosbekendelse. Og så føjer Jesus noget til: ” Du skal elske din næste som dig selv.” Man kunne godt tro det men det bud har Jesus ikke selv har fundet på. Han henter også det bud i sin Bibel i GT. Men det særlige er, at Jesus stiller de to bud ved siden af hinanden. For ham er de to bud lige vigtige. Det er det svar Jesus giver: På de to bud hviler

hele loven og profeterne. De to bud er det som vi kalder for det dobbelte kærlighedsbud. De hænger sammen. De kan ikke skilles ad. Hvordan viser vi hvordan giver vi udtryk for, at vi elsker Gud? Det gør vi ved at elske vores næste. Vores medmenneske. Hvordan skal vi leve vores liv som kristne? Vi har ikke en lang række af love og regler og retningslinjer som jøderne eller som muslimerne har som vi kan rette os efter. Der findes heller ingen manual som vi kan slå op i. Jesus giver os svaret. At leve som kristne er at leve i kærlighed. Til sin Gud. Og til sit medmenneske. Hver dag. Så enkelt er det. Og så svært. Krævende. At vi skal elske. Ikke bare dem vi holder af. Men også det menneske vi ikke bryder os om. Det menneske som vi ikke synes har fortjent vores kærlighed. Hvordan skal vi kunne det elske alle dem vi møder? At elske det forbinder vi med varme og kærlige følelser. At elske sin næste handler om kærlighed af en anden slags. At se den anden som et menneske ligesom dig selv. Behandle den anden med respekt. Med omtanke. Med forståelse. At tilkende den anden den samme ret til at være her i verden som du selv har. At elske sin næste handler også om

aldrig at være ligeglad med den anden men at være opmærksom. At kunne lytte. At kunne leve sig ind i den andens svære situation. Og tænke: Det kunne lige så godt have været mig. I stedet for at tænke: Godt det ikke er mig. Kravet eller pligten til at elske sin næste som sig er umuligt at leve op til. Men det ligger i os at forstå hvad det indebærer. Vi har det i os, fordi vi selv er mennesker, der har brug for en næste. At leve som kristen i verden det er også at elske sin Gud. Jesus stiller selv to spørgsmål i dag: "Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han? Det er farisæerne han spørger. Jesus vil vide, hvad de mener om ham. Ham som de gør alt hvad de kan for at få lukket munden på og få ryddet af vejen. De svarer Kristus er Davids søn. Jesus nedstammer fra David. Han er af Davids slægt. Er det alt der er at sige om Jesus? Jesus er ikke tilfreds med det svar farisæerne giver. Han spørger igen og i det spørgsmål han stiller dem viser Jesus at han kender sin Bibel bedre end farisæerne. Han citerer fra en af salmerne i salmernes bog nr. 110 Og forklarer dem hvad det er der står her. At Jesus er Davids herre. Han er Messias. Han er Guds udvalgte. Gud er i ham. Gud lever i ham.

Så at elske Gud er at elske ham. Jesus Kristus. Tro på ham og leve med ham. Amen Ære være faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen